

Tota amor és latent en l'altra amor

J. V. Foix

TOTA AMOR ÉS LATENT EN L'ALTRA AMOR.

Ramon Llull i Joan XXIII.

Lleveu-vos, drets, els qui amb desesperança
heu vist brancar l'alzina a l'ara de l'ermita
i les testes dels sants nodrir les atzavares;
els qui, tements del fort, i frèvol, forejàveu
sense vela ni rems, al fresc de la gropada,
i els del iot us negaven corda llarga;
els qui pareu la mà pels rocs de Perafita
-quan les roses s'esbalcen dellà els munts-
i el viatger fresós hi fa parada.
Sortiu dels vostres caus, on l'esbarzer delira
fontanes clarejants, vosaltres, els porucs,
els qui acorba l'alba i no veieu l'estrella.
Abandoneu, els qui us creieu vençuts,
l'escó soliu, l'eixut, el got i la taverna.
I aquells qui sou balmats, ompliu sac i sanalla
del gra novell que espurneja a tot vent.
Els ullpresos, gements pel llumejar dels cossos,
la magnolia dels pits al fossar de la palla
i el corall batent en un venticle d'algues,
desvetlleu-vos tantost, i per places i estadis
crideu pertot que ve l'Absent.
I els qui cantem, joglars, al fumer de la cova
on paraules i olors i tocaments,
i el so dels instruments amb resaca de pluja
ens enjoven el seny en una mata d'ombres,
-Obrim els para-sols a la terrassa nova!

Ramon, lo foll, i Joan, l'Apostoli,
baixen dels Dalts, plegats; i a la brisa boscana
d'una pradella amb flors i fruits frescals
i falgueres aiguoses, parlen, beats, i es miren.
Dirieu que Ramon es perd per clarianes
d'un temps ja fuit, i que, fogós, confessa
pecats antics, d'on brollen mars i sals,
amb mots d'avui, i crus, amb vermellors d'oratge.
I, confós, s'agenolla, com qui cerca el perdó
de qui, guaita dels temps i llibert per l'espera,
herbejava els camins en els fulls del diari.

O que, altivol, es dreça

i amb signes fora d'ús, més enllà de la imatge,
mesura i palpa el Ver en un setembre d'astres.
Dirieu que Joan, transparent, perd coratge,
i púdic l'aconhorta, ell que ignora el pecat
i els jocs i els plaers del pecat de luxúria.
O, l'escolta, submis, quan, mans obertes
i defallent, amb plors, sospirs i planys,
i passats sis-cents anys
renova, venturós, el clam i la requesta:

"Un concili vull començar
per ço que faça enamorar."

Joan riu, i somriu amb campaneig de festa,
i el beneeix. I Ramon dicta amb seny d'orat:

"En Concili lo pec moltó
enganya el llop i lo lleó
i la volp enganya el capó."

Ramon, lo foll, i Joan el benigne
s'han trobat; i s'han besat i abraçat.
Tot era flaire als cims, i els erms florien.

Lleveu-vos drets, els qui aneu a palpentes
i els qui us traiu amb crides i proclames;
redreceu-vos, oh noies! de tan nues captives,
dòcils i fàcils al jaç de les mentes;
vosaltres, els nafrats en un combat de bruixes
enllà del mur del son; i sedecs de querella
que sanguegu a la brasa dels brucs
quan un flam sense foc d'un noxe re fa guspira;
els qui deliu mons nous, -eixiu de la caverna
on us feu por, i ploreu, i sangloteu,
i ajusteu-vos, cor net, al solei de la vila+
redacteu, escrivent, les noves d'aquesta hora
i planteu els pasquins per carrers i per llotges:
Tot serà lliure en una terra lliure
i radiant en un calanc d'esponges;
Tot serà bell, avenc, còrrec i duna,
i l'home sense por, sense arma ni muralla;
Tot serà pur al sorral de les ribes
que irisen amb tints nous la Vall del Viure.
Tota amor és latent en l'altra amor,
Tot llenguatge es saó d'una parla comuna,
Tota terra batega a la pàtria de tots.
Tota fe serà suc d'una més alta fe
quan Joan i Ramon, i els qui amb ells fan miralla,
obriran el portell de les rescloses
per a neixer de nou, al doll de l'aigua nova.

El Port de la Selva, agost de 1964